

[Norlev.]

virkelig vilde forandre Kirkens Ordninger, maatte det betegnes som et Overgreb. Men det er jo ganske urigtigt, naar „Kristeligt Dagblad“ og ærede Ordførere her i Salen fremstiller Sagen paa den Maade. For det er nemlig ikke Rigsdagens Sag at bestemme, hvem der skal være Præst i Folkekirken; det er Menighedernes og Biskoppernes og eventuelle Institutioners Sag. Det, der her er Tale om, er, at der aabnes en Adgang til, at de, som har med kirkelige Embedsbesættelser at gøre, kan vælge Kvinder til Præster, hvis de ønsker det. Men det, som „Kristeligt Dagblad“ og de, der har samme Opfattelse, ønsker, er, at Rigsdagen skal være en Slags Lænkehund, der kan genne Kvinder bort, hvis de drister sig til at søge Adgang til Præsteembede i Folkekirken; det anser man den konfessionsløse Rigsdag for god nok til. Men jeg haaber, at Rigsdagen ikke vil lade sig bruge til en saa nedværdigende Bestilling. Den eneste værdige Holdning for den danske Rigsdag i denne Sag er at sige: Kirken maa paa ordinær Maade selv bestemme, om Kvinder skal ansættes som Præster eller ej, men vi vil ikke opretholde nogen Hindring derfor; dansk Lovgivning maa paa dette som paa alle andre Omraader stille Mænd og Kvinder lige — saa bliver det Biskoppernes og Menighedernes Sag, om de vil have Kvinder som Præster.

Personlig tror jeg, der er god Brug for kvindelige Præster, i hvert Fald i nogle af de store Sogne i Byerne. Jeg har nogle Erfaringer i saa Henseende, idet jeg baade har haft et stort Sogn i selve København og i Øjeblikket har et stort Sogn ude i Gentofte. Forholdet er det, at skal man være noget for sit Sogn, skal man ogsaa kunne dyrke Husbesøg. Men det er uhyre vanskeligt at træffe Mændene hjemme; man kan faktisk kun træffe dem hjemme mellem Kl. 7 og 8 om Aftenen, og da man langtfra har alle sine Aftener rede til Husbesøg — og ikke kan have det —, bliver det Kvinderne, man kan komme og hilse paa, naar der har været kirkelige Handlinger o. s. v. Det synes mig ud fra mine Erfaringer ganske givet, at en kvindelig Præst i saa Tilfælde i ganske anderledes Grad end en Mand vilde kunne være Sjælesørger og vilde kunne være noget for Kvinderne, som hun kan træffe i Hjemmene og tale med paa en helt anden og mere fortrolig Maade, end vi Mænd i Regelen vil være i Stand til.

Man siger, at Kvinder kan godt virke uden at have Præsteembede. Men atter kan

jeg ud fra min Erfaring sige, at dette er ikke rigtigt. Jeg har prøvet at være Bymissionær her i København i 5 Aar, og der er en stor Forskel paa Muligheden for at faa Indgang i Hjemmene, dersom man kommer som Præst, og dersom man kommer som Bymissionær. Og det samme vil være Tilfældet, naar det drejer sig om Kvinder, der paa en eller anden Maade ansættes som Hjælpere i Sognene. De vil aldrig faa samme Indgang i Hjemmene, som hvis de kommer som Præster, der kommer i Forbindelse med Familierne gennem kirkelige Handlinger. Derfor kan jeg trøste den højtærede Kirkeminister med, at han sikkert ikke behøver at bekymre sig for eventuelle kvindelige Teologer — der skulde nok blive Brug for dem og Plads for dem, naar først Hindringen for, at de kan ansættes, er taget bort.

Da Situationen altsaa i Virkeligheden er akut, haaber jeg, at Rigsdagen vil forme det foreliggende Lovforslag saaledes, at der aabnes Adgang for Kvinder til at blive Præster.

Vore Biskopper har hidtil i deres Udtalelser om dette Spørgsmaal dækket sig bag ved Loven og har derved undgaaet at tage et klart Standpunkt. Jeg synes, det ligefrem vilde være Synd for Biskopperne, hvis de ikke bliver stillet Ansigt til Ansigt med deres Ansvar i denne Sag, saa at de kan faa Lejlighed til at vise, om de har Mod og Mands Hjerte til at tage et klart Standpunkt, til enten at sige: Vi nægter Kvinden Ligeret med Manden paa dette Omraade — eller at gaa ind for at ordinere en Kvinde som Præst, hvis hun indstilles dertil enten af et Menighedsraad eller af en Institution. Og jeg haaber som sagt, at der vil blive aabnet Mulighed for, at det sidste kan ske.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Allerede mange Gange har Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder været til Debat i Rigsdagen, og hver Gang Spørgsmaalet om Ikke-Teologers Adgang har været behandlet, har Spørgsmaalet kvindelige Præster været fremdraget.

Det radikale Venstres Stilling har altid været klar, lige fra Zahle som Statsminister i 1919 fremsatte et Lovforslag, der bl. a. vilde sikre Kvinder Adgang til Præsteembeder paa lige Fod med Mænd. Mange forskellige radikale Ordførere har klart manifesteret Partiets Standpunkt i denne Sag, saaledes som vor Ordfører (Jørgen Jørgensen) ogsaa har gjort det i Dag. Sidst Spørgsmaalet var oppe, nemlig for 5 Aar siden i Forbindelse med den Lov, vi nu igen har